

Egyik udvarias magyar úr megjegyzi erre, hogy azért a párizsiaknak is van mivel büszkélkedniök. Különösen van valamijük, aminek párja sehol a világon nem akad, s amit mi is joggal irigylünk tőlük, s ez a Louvre.

– De esküszöm – erősködik a csinos, fiatal párizsi dáma –, hogy az önök áruházai se maradnak mögöttem. Amellett itt minden sokkal olcsóbb, mint a Louvre-ban.

Az eszébe se jutott, hogy van valami egyéb Párizsban, amit Louvre-nak neveznek, s az bizony nem áruház.

•

Féllábú perces álldogál az utcasarkon. Egyszerre a szürke homályt áttöri egy fényes, tavaszias napsugár.

– Ma minden percem eladom – ujjong a rokkant. – Jaj de boldog vagyok.

Arra gondolunk, milyen viszonylagos minden a világon. Csak féllába van, szegénynek. Percet árul az utcán, s boldoggá tudja tenni egyetlen napsugár ...

1934. február 2., péntek, 8. old.

Téli képek

Orrot fúnak, köhécselnek az emberek a villamosokban, mozikban.

Az Andrássy úton fiatal nő ballag, kissé fáradt testtartással, félrebillent fejjel. Szembe találkozik egy bundás, keménykalapos, szemüveges úrral.

A nő bágyadtan elmosolyodik, megállítja az urat, s valamit magyaráz neki. Erre az úr ott az utcán azt mondja a nőnek, hogy tátsa ki a száját, és mondja á-á, majd jobbra-balra fordítja a nő fejét a világosság felé, megnyugtatóan legyint, ő is magyaráz valamit, és továbbmegy.

A nő most már valamivel vidámabban és nyugodtabban siet a legközelebi gyógyszertár felé. Nincs semmi különös baj, csak a mandulája duzzadt egy kicsit.

•

A fogorvosnál három fogát húzzák ki a betegnek. A keserves gyötrellem után dagadt arccal jön ki a fogorvosi rendelőből. Kinn az előszobában kellemtelen meglepetés éri. A fogorvos fiatal kutyája szitává rágta vadonatúj nyúlászorkapalját, melyet karácsonyra kapott a feleségétől ajándékba. A beteg nézi a kalapját, majd a kutyát, s csak ennyit mond:

– Hogy irigylem. Milyen jó foga van.

•

Kisleány hallgatja, amint a Himnuszt éneklük. Ünnepestes arccal, komolyan figyel, majd amikor vége van, odasúgja édesanyjának:

– Anyukám, majd mutasd meg nekem, hogy tég a balsors.

•

A hószörp emberek a lucskos havat szörpik lassú, méltóságos mozdulattal. Nyírfaszörpűikkel szinte klasszikus alakjai ők a pesti téli utcának. Nagyokat sóhajtának. Fejük fölött kiderült az ég, kisütött a nap. A februári farsangvégen már korai böjti szelek lágyítják a havat. Az ég kiderült, nekik hamarosan beborul. A hó elolvad, számukra nemsokára befagy a munka.

Idősebb úriember sütkérezik a rég várt napsütésben a budai bástyasétányon. Boldogan tárja oda arcát a sugaraknak. Neki ez a jó, neki ez az egészség. A bástyasétány teljesen csendes, csak a szörpök egyenletes, lassú kaparászása hallik.

Az öregúr most kissé elröstellli magát túl nagy elégedettségében. A legközelebbi utcaszörp felé megy.

Nézze barátom – mondja. – Ez a szép idő nem tart ám soká. Egy-két nap és megint esni fog a hó. Még április közepén is hóviharak lesznek ez évben. Olvastam az újságokban.

Valamennyi utcaszörphöz odamegy, és megörvendezteteti őket.

Mintha vidámabban kaparásznának a szörpök a lucskos, olvadó hóban ...

1934. február 10., szombat, 6. old.